

YFU HUNGARY
Nemzetközi Diákcseré Program

YFU
hírújság
2015

teadélután

hazaérkezés utáni tábor

prágai kirándulás

2015 képekben

önkéntes tábor

Young European's Seminar

beutazó felkészítő tábor

Kedves Olvasó!

Kultúrkörünk egyik legmeghatározóbb ünnepére készülve azt kell gondoljam, hogy szervezetünk értékei, céljai talán aktuálisabbak, mint az elmúlt két évtized során bármikor! A világ felbolydult, sokan és sokféleképpen keresik saját igazukat, melynek okán tömegek gondolják úgy, hogy csak távol otthonuktól várhat rájuk szebb jövő.

Családok küldik velünk gyermekeiket sokszor messzi országokba megértést remélve, élményeket, amelyek elkísérnek egy életen át, tapasztalatokat, amelyek esetenként tudat alatt is hozzásegíthetnek a helyes út megtalálásához, a boldoguláshoz.

Fontos hangsúlyozni a másságban rejlő értékeket, de legalább ilyen fontosak a sajátjaink is.

A közelgő ünnepek alkalmából békét és boldogságot szeretnék kívánni a YFU család tagjainak és mindenkinek, aki úton van!

Bukvai Károly
Elnök
1992/93 Németország
1994/95 Hollandia

körkérdések kiutazó

diákoknak 2015/16

„ Azt biztosan tudtam, hogy csodálatos lesz, és így is lett! ”

Milyen félelmeid/elvárásaid voltak mielőtt kiutaztál?

Botond,
Finnország

BOTOND, FINNORSZÁG

Elvárásom... Nem igazán volt. Hallottam sztereotípiákat, hogy minden finn tud angolul és sok salátát esznek, de nem ezekért jöttem. Ellenben félelmem sok volt. Nem találtak nekem családot, így ideiglenes fogadószülőkhöz kerültem, ami nagyon megrémített.

KITTI, USA

Nekem nem igazán voltak elvárásaim sem az USA-val, sem a fogadócsaládommal kapcsolatban, mert úgy gondolom, hogy jobb teljesen „tisztá lappal” indulni, és kint megtapasztalni, hogy igazából milyen az adott ország és a kultúra. Az ételtől azért kissé féltem, mert én nem igazán eszem húst, és hát Amerika híres a hamburgerről meg a Mc Donald's-ról. Azt biztosan tudtam, hogy csodálatos lesz, és így is lett!

Kitti, USA

Viktor, Dánia

VIKTOR, DÁNIA

Mivel nem lehet felkészülni arra, hogy egy idegen családhoz kiutazik valaki egy évre, ezért nem nagyon voltak elvárásaim. Bármi jön, jó lesz! – gondoltam. Félelmem csak egy volt, mégpedig az ételekkel kapcsolatban. A családom Magyarországon nagyon magyarosan főz: sok fűszer, sok hús bő olajban kisütve, sült krumplival, rizzsel... Ebből következett az, hogy féltem, a dán család túl egészségesen fog étkezni: csak saláta, semmi rizs, semmi fűszer, semmi bő olaj.

DORKA, NÉMETORSZÁG

Nagyon meg szerettem volna ismereni a német divatot, és természetesen a lehető legmagasabb szinten elsajátítani a nyelvet, mert divattervező szeretnék lenni, és ahhoz nagy szükség van nyelvtudásra. Kezdetben a legnagyobb félelmem az volt, hogy nem tudtam megszólalni semmilyen idegen nyelven, és még az angol sem ment annyira. Így halvány fogalmam sem volt arról, hogyan fogok majd kommunikálni a családommal, és egyáltalán megismerem-e őket a reptéren.

„Egy tó mellett lakom, három testvéremmel, köztük a világ legaranyosabb kishúgával.”

KITTI, USA

Először kissé feszélyezett voltam a családom körében, de pár hét után már teljesen feloldódva csináltam mindent, és úgy éreztem a család tagja lettem, és mindenki elfogadott. Az étellel kapcsolatban csak annyit mondom, hogy nem esznek minden nap gyorskaját, és nem isznak kólát. Legalábbis az én családom nem. Szerencsére! 😊

Kitti, USA

Dorka,
Németország

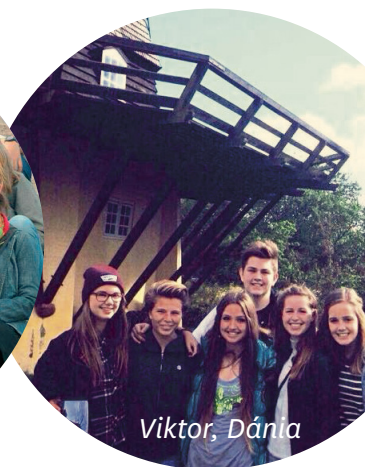
Amikor megérkeztél, ehhez képest mit tapasztaltál?

BOTOND, FINNORSZÁG

Ehhez képest, amikor megérkeztem, el sem akartam hinni! Egy domb tetejére kerültem, körülöttünk szántóföldek, és azon erdő, erdő és erdő. Az első nap több fát láttam, mint Magyarországon eddig. A család nagyon kedves volt. Csak másfél hónapot töltöttem náluk, de ez alatt rengeteget sütöttünk, mocsárban szedtünk bogyókat -amiknek magyarul sem tudom a nevét-, kenűztünk és fesztiválokat szerveztünk. Az új családom pedig egyszerűen hihetetlen. Egy tó mellett lakom, három testvéremmel, köztük a világ legaranyosabb kishúgával (másfél éves, még finnül sem tud).

Botond,
Finnország

Viktor, Dánia

VIKTOR, DÁNIA

Mivel elvárás nélkül indultam neki így mondhatjuk, hogy minden bevált, amire számítottam, viszont a félelmeim félig meddig beigazolódtak. Itt mindenhez van saláta, és sajnos nem használnak se sok fűszert, se sok olajat. Nagyjából nincs is a lakásban csak olíva, amivel a salátát ízesítik. Megtörtént, amit nem gondoltam volna: kezdem megszokni az egészséges életmódot.

DORKA, NÉMETORSZÁG

A kiutazásom előtt tíz évet tanultam németül, de ez idegen nyelvi környezetben szinte semmit sem ért. Olyan volt, mintha nem tudtam volna semmit. Azonban most már négy hónap után teljesen magabiztosan beszélek, és szinte mindent megértek.

Dorka,
Németország

„Az emberek sokkal nyitottabbak másokkal szemben, és mindig, mindenki-re mosolyognak, még az idegenekre is.”

Milyen teljesen más szokásai vannak a fogadócsaládodnak a saját családodhoz képest?

BOTOND, FINNORSZÁG

Mint ahogyan arra számítani lehetett, sok dolgot máshogy csinálnak, mint otthon. Nem kívánnak jó étvágyat, nem várják meg egymást az asztalnál, naponta ötször esznek, csak sós ételt, semmi édeset, és még nem is beszéltem másról, mint kajáról. Tisztességes finn módjára rendszeresen szaunáznak, amit nagyon szeretek, be kell szereznem egyet otthon. Nem használnak zsepit, kéztörölőbe fújnak orrot, ami nekem furcsa.

Botond,
Finnország

Kitti, USA

KITTI, USA

Az étkezési szokásaik teljesen mások. Van reggeli és vacsora, ebédre pedig valamilyen szendvicset esznek, és nem igazán van leves. Az emberek sokkal nyitottabbak másokkal szemben, és mindig, mindenki-re mosolyognak, még az idegenekre is. Engem ez nagyon pozitívan befolyásolt. Sokkal jobb olyan környezetben lenni, ahol mindenki mosolyog. Ezen kívül mindig nagyon segítőkészek, de elvárják az önállóságot.

DORKA, NÉMETORSZÁG

Minden este együtt vacsorázunk. Hétfőgőn nem szoktunk ebédelni. Őszintén szólva, ehhez még annyira nem tudtam hozzászokni. Ami kis apróságnak tűnik, de számomra mégis nagyon furcsa, hogy a cipőmet nem hagyhatom a földszinten, hanem fent, a szekrényemben kell tárolnom. Az otthoni családom nagyon sportos, de a német családom ki sem mozdul otthonról, így nekem kell magamnak programot szerveznem.

Viktor, Dánia

VIKTOR, DÁNIA

Teljesen különböznek egy-két kivételt leszámítva. Az én családom nem egy tipikus dán család, mert a fogadóanyukám Albániából való. Ezért talán egy kicsit jobban érezhetőek balkános szokások, mint a dánok, de éppen ezért nagyon érdekes. A lefekvészi szokások is mások. Otthon általában tizenegy fele fekdtem le és 6:40-kor keltem fel, hogy beérjek az iskolába. Itt tízkor már alszanak, és csak nyolcra kell menni iskolába.

körkérdések kiutazó diákoknak

Mi volt a legkedvesebb és a legfurcsább élményed?

BOTOND, FINNORSZÁG

A legkedvesebb élményem az volt, amikor először esett a hó, és nekem leesett az állam, hogy október közepén havazik. Nagyon jó volt nézni a többieket, ahogy nevetnek rajtam. És még nagyon sok havat fogok látni az idén...

KITTI, USA

Nem igazán tudok kiválasztani egy legkedvesebb élményt, mert nagyon sok fantasztikus dolog történt/történik velem. Az egyik ezek közül, amikor a családommal kiültünk az udvarra a holdfogyatkozást nézni, zenét hallgattunk és beszélgettünk, és kicsit jobban megismerhettek engem is. Az egyik legfurcsább élményem talán az, hogy szeretek iskolába járni! 😊

VIKTOR, DÁNIA

A legkedvesebb élményem egyértelműen az, hogy mindenki nagyon kedves és befogadó velem. Rögtön az első napomon elmentünk a fogadóapukám nővérének a születésnapjára, ami éppen egy napra esett az én születésnapommal. Ott mondtam el nekik, hogy én ma lettem tizenhat éves. Amikor hozták a tortákat, amiket akkor készítették, az egyiket egy 16-os szám díszelgett áfonyából kirakva. Az iskolában mindenki érdeklődő velem és kíváncsi, hogy milyen ott, ahonnan én jövök. Ami a legmeglepőbb, hogy más osztályokból is jöttek oda hozzám hasonló kérdésekkel, ami jót tett annak, hogy egyszerűbben beilleszkedjek.

DORKA, NÉMETORSZÁG

Nagyon szeretek azzal szórakozni, hogy úgy teszek, mintha nem érteném a nyelvet. Elég vicces szituációk szoktak ebből kikeveredni 😊

„A legkedvesebb élményem egyértelműen az, hogy mindenki nagyon kedves és befogadó velem.”

Kitti, USA

Dorka,
Németország

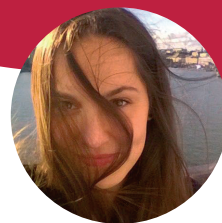
„Felemelő érzés,
hogy valami kézzel
foghatót adhatok vissza
a szervezetnek cserébe a
rengeteg élményért és
tapasztalatért, amit az
évek során kaptam.”

gyakornokságom a finn YFU-nál

Torma Elina

2008/09 JAPÁN

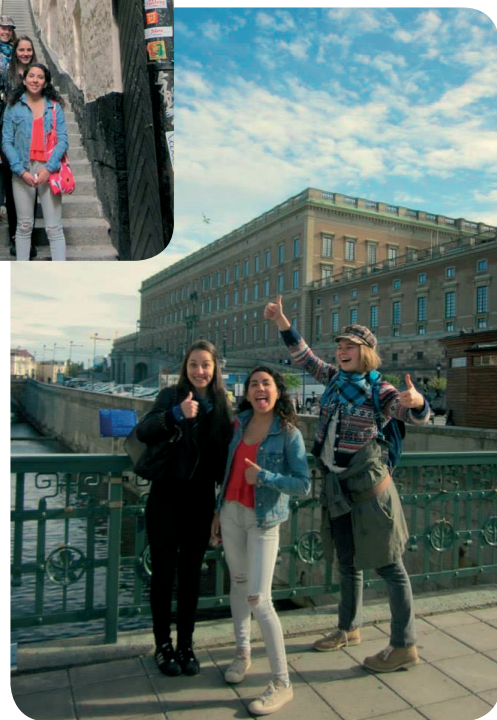

Jövő héten lesz negyed éve, hogy megkezdtem a „második csereévetem”, több, mint hét évvel az első után. Ezúttal azonban Európában maradtam, a gyönyörű Finnországba érkeztem gyakornoknak a YFU irodájába.

Azt hittem, tapasztalt cserediákként már nem érhetnek igazi meglepetések, de tévedtem. Az ember arra számítana, hogy európaiként Európában boldogulni nem nagy kihívás, de én még három hónap után is úgy érzem, hogy Japánban sokkal magabiztosabb lennék. Ennek ellenére nagyon élvezek minden kihívást, imádom a nyelvtanulás minden percét, különösen azokat a pillanatokat, mikor megértem miről beszélnek az emberek körülöttem.

A YFU irodában elsősorban marketinggel foglalkozom, a varázslatos új YFU logóval és színekkel ellátott termékeket tervezem meg az irodának. Felemelő érzés, hogy valami kézzel foghatót adhatok vissza a szervezetnek cserébe a rengeteg élményért és tapasztalatért, amit az évek során kaptam. A munka egyébként is jó hangulatban telik, ez tipikusan az a hely, ahova az ember szeret bejárni. Jelenleg tízen dolgozunk az irodában, és egytől egyig mindenki nagyon szeretnivaló, nyitott ember.

Helsinkiben már magabiztosan mozgok, teljesen beleszerettem a városba. Sikerült átvennem pár „jó finn szokást”, mint például, ha meghallom, hogy valaki szintén az irodaház lépcsőházában van, olyan sebességgel megyek a lépcsőn, hogy véletlenül se kelljen egymásra köszönnünk, vagy amint felszabadul egy üres duplaszék a buszon, átülök, hogy kényelmesebb legyen a mellettem ülőnek is és nekem is. Érdekes, hogy az emberek mennyire kerülnek mindenféle emberi kontaktust. De ez leginkább a kölcsönös tiszteltetlenségből adódik, senki nem akar belemászni a másik életterébe.

Rég volt ilyen intenzív időszakom, de nem csak az utazásokat tekintve. Néha teljesen elveszem a nyelvek között. Finnül még nemigen beszélek, az angolom néha zavaros, mert túl sok minden keveredik a fejemben, ha japánul szeretnék megszólalni, finn szavak jutnak eszembe, a magyart meg ritkán használom, ezért, mikor mégis arra kerül sor, akkor akadozom, mert el kell gondolkodnom szavakon. Akármilyen furcsán hangzik is, imádom ezt az érzést, hogy néha teljesen képtelen vagyok kifejezni magamat akármilyen nyelven. Hálás vagyok ezért az élményért, és azért, hogy otthonomként tekinthetek immáron Finnországra is.

„Megbeszéltem magammal, hogy nem adom fel, akármilyen nehézségbe is ütközöm.”

Babinszki Vera

2015/16 USA

Miután elkezdtem a középiskolát, rájöttem, hogy angolt tanulni nagyszerű dolog, így teljes erőbedobással kezdtem bele a tanulásba. Tudtam, hogy sokkal hatékonyabb a nyelvtanulás, ha anyanyelvi környezetben van az ember. Édesanyámmal beszélgettünk egyszer, és ő vetette fel, mi lenne, ha cserediák lennék. Lelkesedtem az ötletért, és a családom is hamar elfogadta. Abban biztos voltam, hogy angol nyelvterületre szeretnék menni. Nem tudom megmondani, miért pont az USA, talán mert kíváncsi voltam, milyen a valóságban az, amit a könyvekből tudni meg a közmédiából hallani Amerika életszínvonaláról.

Mielőtt kimentem, megfogalmaztam pár dolgot, amit szeretnék teljesíteni vagy megtapasztalni az Államokban. Az első számú elvárásom az angoltudásom fejlesztése volt. Ezenkívül szerettem volna bővíteni a látókörömet azzal, hogy megismerem egy új kultúrát, új embereket, kialakítok barátságokat. Biztos vagyok benne, hogy a csereév alatt pozitívan fog változni a személyiségem: fejlődik az alkalmazkodóképességem, a türelmem és az ítélőképességem. Mindemellett szerettem volna kicsit megismertetni a mi magyar kultúránkat, bemutatni az ittenieknek, honnan jöttem.

Megbeszéltem magammal, hogy nem adom fel, akármilyen nehézségbe is ütközöm. Tudtam, hogy nem mindig lesz könnyű, a fogyatékságaim nélkül sem lenne az, de ezekkel együtt meg főleg. Mindig is kihívásként tekintettem a problémákra, és igyekeztem kreatívan megoldani őket. Ez a csereévem alatt sem lehet másképp. Sokan mondják, hogy milyen nagy dolog, hogy vakon és hallássérültként ki mertem jönni. Nekem ez természetes volt, és soha nem gondoltam arra, hogy a problémáim hátráltatnak ebben.

Elismeréssel adózunk Vera bátorságának: azon kevesek közé tartozik, akik vak diákként is bele mertek vágni ebbe a kihívásokkal teli kalandba. Látva elszántságát és akaraterejét, mindenben megpróbáltuk őt támogatni, hogy megvalósulhasson az álma. A magyar és az amerikai YFU ösztöndíja és a nemzetközi Martha Bigliani ösztöndíj is segítette Vera kiutazását az Egyesült Államokba.

A legjobb élményemet nehéz kiválasztani, mert rengeteg van. Mindennap örülhetek valami piciny dolognak, ami motivál: egy tartalmas beszélgetés a fogadócsaládommal, egy anyagréssz, amiből sok mindent értek, egy dolgozat, ami jól sikerült. Nagyon szerencsés vagyok a fogadó családom miatt, nagyon szeretnek, és sok kellemes élményben részesítenek. Azt hiszem, ez az év felejthetetlen lesz számomra.

Mindenesetre akkor lehet igazán belélni az itteni életbe, ha valaki itt él hosszabb ideig. Egyáltalán nem bántam meg, hogy így döntöttem. Csak úgy repül az idő, és én nagyon jól érzem magam! És ez a lényeg, nem?

körkérdések

Magyarországról – beutazó diákok 2015/16

**Mik voltak az első benyomásaid,
amikor megérkeztél Magyarországra?**

„Szertelek
az iskola
(never happened
in Germany)”

HIROKO, (JAPÁN): Nincs hegy.

ELENA, (MEXIKÓ): Ez szép hely.

KYOSUKE (JAPÁN): Város nagyon gyönyörű.

SONJA (NÉMETORSZÁG): Magyarország szép és érdekes.

SILVAN (SVÁJC): Nagyon forró volt, körülbelül 38 fog.

LUKAS (NÉMETORSZÁG): Szertelek az iskola (never happened in Germany)

SAENPOOM (THAIFÖLD): Megrémült, ez minden. De most jó!

„Le kell
venni
a cipőt
a házban”

Milyen teljesen más szokásai vannak a fogadócsaládodnak?

ELENA, (MEXIKÓ): Le kell venni a cipőt a házban.

HIROKO, (JAPÁN): Bármikor ehetek gyümölcsöt.

SILVAN (SVÁJC): Minden hétfőn csinálnak valamit kávéval.

JUDITH (NÉMETORSZÁG): Rövid láncon vannak tartva a gyerekek.

KANYARAT (THAIFÖLD): Mindig beszélünk előtt és után étel, és beszélünk „köszönöm”.

Mi a legkedvesebb vagy legfurcsább élményed?

„When my
classmate (boy)
run and
hug me”

LUKAS (NÉMETORSZÁG): I went to the city to buy presents and I had to draw what I want because I couldn't communicate.

WIRIYA (THAIFÖLD): When my classmate (boy) run and hug me.

JUDITH (NÉMETORSZÁG): A legjobb élményem a MüPa koncert volt, mert kulisszák mögött voltam.

RATTANON (THAIFÖLD): Átúszni a tavat.

ELENA (MEXIKÓ): Otthon érzem magam a barátaimmal.

HIROKO (JAPÁN): Tejberizs

THOMAS (NÉMETORSZÁG): Énekelem kórusban egy koncertben a Mátyás-templomban. Az nagyon érdekes volt.

Kanyarat és
fogadótestvére

Silvan

Silvan és
fogadócsaládja

2014/15-ös
beutazó diákok

„Nagyon barátságos emberek, a szokásaik furcsák, de tetszik.”

Milyenek a magyar emberek, szokások?

PHICHAYAPA (THAIFÖLD): Szép ☺

OLAV (DÁNIA): Aranyosak, a magyarok kedvesek ha ismernek

VERONIKA (ÉSZTORSZÁG): Kedvesek emberek

SAENPOOM (THAIFÖLD): Jó és barátságos, segítség.

KANYARAT (THAIFÖLD): Nagyon barátságos emberek. Szép ☺

WIRIYA (THAIFÖLD): Friendly, helpful, nice, ☺

SILVAN (SVÁJC): Mindig éhes.

ELENA (MEXIKÓ): Nagyon barátságos emberek, a szokásaik furcsák, de tetszik.

THOMAS (NÉMETORSZÁG): Nagyon szeretem a magyar táncokat! Már voltam egy táncházban és táncoltam is. De a magyar táncok is nehéz.

Van-e kedvenc magyar étele? Mi az?

HIROKO (JAPÁN): Szilvás gombóc

RATTANON (THAIFÖLD): Túrógombóc

KYOSUKE (JAPÁN): Cakes

DÓRA (SVÁJC): Bableves! Paradicsomleves, kürtőskalács

KIYORA (JAPÁN): Rakott krumplics

SAKI (JAPÁN): Igen! De nem tudom név.

OLAV (DÁNIA): Gulyás

SONJA (NÉMETORSZÁG): Töltött paprika, palacsinta

PHICHAYAPA (THAIFÖLD): Töltött káposzta, Rakott karfiol

CLAUDIA (NÉMETORSZÁG): Pogácsa

SAENPOOM (THAIFÖLD): Nem tudom, szerintem húsleves.

THOMAS (NÉMETORSZÁG): Csak ettem egyzar egy gulyaslevest. Az volt fantasztikus.

„Csak ettem egyzar egy gulyaslevest. Az volt fantasztikus!”

Hiroko és fogadócsaládja

YFU teadélután

„ (...) az életem
első tizenhat
évében nem ölel-
gettek meg annyian,
mint az elmúlt
négy hónapban ”

kicsi testben hatalmas szív

Csikós Réka

2015/16 CHILE

Mielőtt elindultam volna erre a hatalmas kalandra, két elvárást állítottam fel magammal szemben. Az első az volt, hogy bebizonyítsam a hitetlenkedőknek, hogy igenis képes vagyok erre a csereévre. A másik pedig, hogy érezzem jól magam és felejthetetlen élményeket szerezzek. Meg persze egyfajta „elvárásként” velem volt a tudat, hogy a chileiek alacsonyabbak és sokkal barátságosabbak lesznek az európaiaknál. Nem csalódtam semmiben! De mi is az, ami ennyire boldoggá tesz?

A csereévem egy év eleji orientációval kezdődött, ahol gyorstalpalót tartottak nekünk Chiléből. Az önkéntesek próbáltak minél több mindent bemutatni, és elmagyarázni a kultúránk közti különbségekből:

Ne lepődjünk meg, ha a fogadócsaládunk arcra puszival meg egy hatalmas öleléssel köszönt minket már az első találkozáskor. Ne értsük félre a tanárok közeledését. Szoktassuk magunkat a gondolathoz, hogy egyenruhát fogunk hordani, ami egyébként az egyik legjobb és legkényelmesebb dolog, mert reggel nem kell gondolkodnod azon, hogy mit vegyél fel. Készüljünk úgy, hogy a chileiek nagy része nem beszél angolul. Viszont a grill partikon, a zene meg a tánc mindig ott lesz közös nyelvnék.

Calamába pár nappal később érkeztem meg egy másik lánnyal, aki két házzal arrébb lakik. A reptéren a szüleim és a testvéreim plakáttal vártak, és így négy hónap elteltével azt kell mondjam, hogy a lehető legjobb családot kaptam! Mivel a sivatag kellős közepén van a város, amikor azt mondom, hogy már a közelben járunk, akkor is egy jó 3 órás kocsútra gondolok, mindenesetre Európában semmi hozzáfoghatót nem találnék. Valószínűleg a továbbiakban sem fogom beutazni az ország túl nagy részét. Legalábbis nem idén... de az emberek, akikkel találkozom mindenért kárpótolnak, ugyanis annyira különbözőek, mégis van bennük valami közös:

kicsi testben hatalmas szív.

két diák egy család

Nem mindennapi az, amikor egy család két külföldi diák fogadását is vállalja. Hogy született meg bennetek az a gondolat, hogy egyből „két legyet üttök egy csapásra”? :

ERZSÉBET: Egy kedves ismerős család Taksonyban fogadott egyik évben európai cserediákot, majd a következő évben egy japán diák fiút. Közös érdeklődésünknek köszönhetem, hogy mind a két diákkal megismerkedhettem (a német fiú idén nyáron engem is meglátogatott).

Mertem egy nagyot gondolni, és rövid lamentálás után úgy döntöttünk, hogy mi is elindulunk egy szép gondolatbeli utazáson.

GYULA: A jelentkezők közül Kyorát „választottuk”, majd Wiriya még fogadó családra várt, így elhatároztuk, hogy őt is befogadjuk családjunkba.

Rengeteg országból érkeznek hozzánk diákok. Miért pont két távol-keleti diákra, Wiriyára és Kiyorára esett a választásotok?

ERZSÉBET: Nagyon szeretem a fiatalokat. Több fiatal gyermek és ifjúsági csoporttal vagyok kapcsolatban. Úgy gondoltam, és mára már meg is tapasztaltam, hogy nekem is hasznomra válik egy más környezetből érkező, a családomban élő fiatal megismerése. Kihívás az, hogy mennyire tudom megmutatni nekik a Magyarországon élők szokásait, az európai kultúrát. Örömmre mindketten eljárnak a taksonyi fiatalok tánc csoportjába, és tanulják a magyarországi németek táncait. Persze magyar táncot is.

GYULA: A kíváncsiság, az ismeretlen vonzása. Csak az irodalomból, a filmekből ismerjük azt a távoli világot. Az érdeklődés és vonzalom az ismeretlen felé. Még nem jártunk ott, és azt reméltük, hogy ezek a gyerekek sok mesével elhozzák családjunkba azt a világot

Úgy tűnik, gyermeknevelésben már nem lehet újat mondani nektek. Milyen élményeitek vannak a világ másik végéről érkezett lányokkal? Ők tudnak újat mutatni?

ERZSÉBET: Úgy érzem, hogy a velünk élő két fiatal már megnevelték a vérszerinti szülők. Ők nem nevelőintézetbe érkeztek, hanem Cserediáknak. Céljaik vannak, amik eléréséhez szeret-

Bár külföldön elég gyakori, a magyar YFU életében különleges dolog, amikor egy család nem csak egy, hanem rögtön két cserediákot fogad. Erről a különleges tapasztalatról kérdeztük Erzsébetet és Gyulát, azt a taksonyi házaspárt, aki idén Wiriya (Thaiföld) és Kiyora (Japán) számára tárta nagyra otthona kapuját, és vállalta, hogy egy évig gyermekeiként gondoskodik róluk.

nek, szeretnénk mi is hozzájárulni. Ha ez csak egy morzsányi, akkor is nagy öröm, ha attól valamivel több, az már maga a boldogság. Lehet, hogy szerencsések vagyunk, de ők is ugyanolyan gyerekek, mint a mieink, és azok, akikkel itthon kapcsolatban vagyunk. A nyelvi nehézséget leszámítva.

GYULA: Ha nevelésre szorulnának, az már rég rossz lenne. Úgy gondolom, nekünk csak a medret kell rendben tartanunk, amit otthon szabtak nekik.

A cserediák fogadástól sokan tartanak. De ti kettőt fogadtatok idén. Javasolnátok a cserediák fogadást vagy akár két diák fogadását?

ERZSÉBET: Nagyon egyszerűen: igen.

GYULA: Igen. Nekünk szerencsénk van, mert már mind a ketten nyugdíjasok vagyunk. Nagy kihívás még így is, de csak elhatározás kérdése, meg persze egy kis odaadás magamból.

az év önkéntesei 2015

**Kik ők
valójában?
Mi mindent tettek
eddig, hogy idén
ők nyerték el ezt
a címet?**

Marosán Ádám

Ádám, miután 2013-ban hazaérkezett Chilében töltött csereévről, rögtön elkezdett önkénteskedni a YFU-nál. Különösen a magyar cserediákok felkészítésében, az iskolalátogatások szervezésében és lebonyolításában vállalt felelősségteljes szerepet. Az idei Cooltúrán (iskolalátogatási körút) a kelet-magyarországi csoport vezetőjeként jeleskedett. A rengeteg munka és segítség egyenes úton röpi idén Ádámot az Év Önkéntesei közé! Köszönjük!

Szilágyi Róbert

Robi 2013/2014-ben töltött egy tanévet az Egyesült Államokban. Rengeteget segít az irodai adminisztrációs munkákban, táboroztatott már beutazó és kiutazó diákokat egyaránt, az iskolalátogatási körutaknak rendszeres résztvevője, és Angyalkaként is folyamatosan segíti a beutazó diákok csereévéit. Nem volt kérdéses, hogy idén ő is az Év Önkéntese Díjban részesül. Gratulálunk!

YFU Stars 2015

A tavalyi év végén létrehoztunk egy új YFU-s díjat, az ún. „YFU Stars” kitüntetést. Minden év decemberében ajándékozunk oda a csillagot olyan önkénteseinknek, akik az elmúlt évek során folyamatosan segítettek és támogatták munkánkat. Köszönjük nekik a sok-sok időt és energiát! A 2015-ös év díjazottai, azaz az új YFU sztárok:

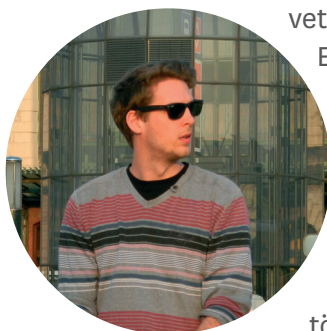
Kopasz Ágnes

Ági és családja 2013/14-es tanévben döntött úgy, hogy csereévre küldik Ádám fiukat Németországba, és ugyanakkor fogadtak is egy német lányt. Ági azóta az egyik lelelkesebb és legtevékenyebb önkéntesünk a szegedi régióban. Helyi összejöveteleket szervez, információs napot és iskolalátogatásokat tart, és a Szegedre kerülő beutazó diákjainkat is támogatja.

Kis Viktor (Kivi)

Kivi 2009/10-ben Norvégiában töltötte csereévéit. Az azóta eltelt években az önkénteskedés minden formáját kipróbálta már a YFU-nál, és mára az egyik legtapasztaltabb önkéntessé vált: táboroztatott ki- és beutazó diákokat, iskolalátogatási körutakon vett részt és angyalka is volt.

Egy éves gyakornoksága alatt a norvég YFU irodájában is kipróbálhatta magát. Ezekon kívül a 2014-es YES szervezésében és lebonyolításában is kulcsfontosságú szerepet töltött be.

YFU rövidhírek

staff change

BOROS ANNAMÁRIA:

Idén júliusban csöppentem bele a YFU életébe, mint Kiutazó Koordinátor. Azóta rengeteg újdonságot megismertem, mondhatnám úgyis, hogy egy kultúrsokkon estem át. 😊 Az irodán kívül, az önkéntesektől tanulok a legtöbbet, akiktől lépten-nyomon rengeteg segítséget kapunk. Jó, hogy ennyien dolgozunk együtt a közös céljainkért.

HORVÁTH KATA:

Sziasztok! Kata vagyok, és 2009/2010-ben voltam az USA-ban cserediák. 2011 eleje óta önkénteskedtem a szervezetnek, és a hosszú évek alatt szinte mindent, amit csak lehetett csináltam a YFU-nál. 2015. május közepén valóra vált egy nagy álmom, amikor én lettem a YFU Hungary új Beutazó Koordinátora.

NÁSZTOR PÉTER:

Adios! Én is cserediákként kezdtem YFU-s pályafutásomat 2010-ben, még hozzá a messzi Argentínában. Utána természetesen elkezdtem buzgón önkénteskedni idehaza, mígnem tavaly ismét egy évet töltöttem Maradona hazájában, mint az argentin YFU gyakornoka. 😊 Nagy megtiszteltetés ért azzal, hogy engem választottak a YFU Marketing és Önkéntes Program Koordinátori pozíciójára.

nemzetközi arculatváltás

STUDY ABROAD

HOST A STUDENT

VOLUNTEER

EDUCATORS

ALUMNI

DONORS

Local YFU Group

Support

Apply

Contact

A 2015-ös év nemzetközi szinten is a megújulásról szólt: a tagszervezetek közötti hosszasan egyeztetések eredményeképpen, a nemzetközi titkárság koordinálásban kialakult a YFU egységes arculata, az új Global Brand. Egyik jelentős újítás, hogy a fontos YFU-s csoportok: fogadócsaládok, ki- és beutazó diákok és önkéntesek saját logót és színt kaptak. Az idei Hírújság dizájnja már ennek jegyében készült, reméljük, Nektek is teszik! 😊

Az elsők között kezdtük el használni az új Brandet, mert nagyon örülünk, hogy egység került a sokszínűségbe, és így ezentúl a világ bármely pontján könnyen rá lehet ismerni a YFU-ra.

költözés

Idén nyáron irodát is váltottunk. Az új iroda pontosan egy házzal és három emelet magassággal van távolabb az előzőnél. Fontos különbség még, hogy a hozzánk látogatókat nagyobb és világosabb terek fogadják, és az önkéntes klubszobából gyönyörű kilátás nyílik a Dunára.

önkéntes tábor

Az idei önkéntes tábor a jövőről szólt. Olyan önkéntes rendszer kiépítésének tervét alkottuk meg közösen, mely képes önmagát fenntartani és működtetni. Jövőre elvállaljuk, hogy siker koronázza-e majd ezt az elképzelést. 😊

YFU HUNGARY
Nemzetközi Diákcseré Program

make the world your home